

El president de la Diputació amb el director de la «Revista».

dels subscriptors i lectors, en els quals rau la veritable raó de ser de la revista.

El president de la Diputació, Carles Pàramo, va expressar la satisfacció amb què la corporació edita la revista com un servei a la societat i va anunciar una campanya de noves subscripcions, tot subratllant la voluntat corporativa d'incrementar l'atenció a aquesta eina de comunicació destinada a divulgar, en un marc plural i obert, les ciències, les arts, les lletres, la cultura i el patrimoni de les comarques gironines.

En el decurs de la recepció final, els assistents van ser obsequiats amb una làmina original de l'artista Xavier Roqueta, numerada i signada per l'autor, editada per la Diputació per a l'ocasió. També va aparèixer, amb el mateix motiu, un número especial del Butlletí de la Diputació, *Gi*, dedicat amb caràcter monogràfic a la *Revista de Girona*.

La Història de Girona de l'ADAC

L'Ateneu d'Acció Cultural de Girona, que va néixer el 20 d'agost de 1980 pel desig d'antics alumnes de català de consolidar la seva formació i el seu servei al país lliurant-se voluntàriament a altres tasques que anessin més enllà de la llengua, ha anat fent una tasca continuada i eficaç en diversos camps. Una de les seves darreres activitats, fins a cert punt sorprenent, ha estat l'edició, a partir de 1990 i en fascicles, d'una innovadora *Història de Girona*. Des de la *Revista* ens n'hem ocupat en diferents ocasions, amb motiu de l'aparició d'alguns fascicles. Ara, després de deu anys de feina constant, amb la publicació de l'onzè fascicle s'ha completat l'obra, i creiem que mereix una crònica, més que una simple ressenya bibliogràfica, per la singularitat d'aquesta empresa que ara s'ha vist coronada.

En efecte, la *Història de Girona*, editada sota la direcció de Lluís Costa i la coordinació de Julià Maroto, ha constituït per moltes raons –l'edició per parts, la participació de 35 destacats especialistes que hi han col·laborat per altruisme, la joventut i la formació d'aquests investigadors, que era d'entrada una garantia de noves visions i metodologies, entre altres coses– una evident novetat, que ha trencat motlles.

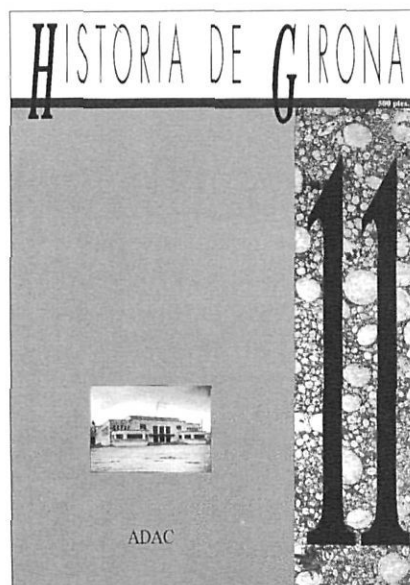
L'anunci de la publicació creà en el seu moment bones expectatives, que s'han anat confirmant amb l'aparició dels diversos fascicles que

constitueixen l'obra. Aquesta, basada en un treball de síntesi destinat a l'alta divulgació, plantejat, doncs, de manera que pot interessar des dels acadèmics i investigadors fins al públic en general, ofereix reinterpretacions serioses i conclusions actualitzades.

El darrer fascicle conté l'estudi de l'època franquista («La llarga postguerra. La nova Girona, fonament de la ciutat actual») i de la transició democràtica («De la fi del règim a la renovació de les institucions. La societat civil»). Josep Clara i Narcís-Jordi Aragó en fan una acurada interpretació.

Davant l'obra completa, doncs, direm que la lectura de tots onze fascicles permet per primera vegada fer-se càrrec, amb una visió de conjunt i un discurs amè, de la densa història gironina, sense llacunes corresponents a èpoques sobre les quals hi havia un clar dèficit historiogràfic. Aquest escull s'ha salvat intencionadament, i

L'onzè i últim fascicle de la "Història de Girona".

episodis poc o gens tractats fins ara —com per exemple el temps de Primo de Rivera, la II República o els fets més recents, objecte del darrer fascicle— han trobat a les pàgines de la *Història de Girona* un tractament adequat i objectiu. Recordem que, un cop descrit el medi físic, és a dir, l'escenari de la vida gironina, els diversos capítols ens han acostat successivament a la prehistòria, la protohistòria, la Girona romana, el domini visigòtic, la Girona medieval (àrab, carolíngia, jueva...), l'edat moderna, el segle XVIII i la transició de l'Antic Règim a la societat liberal, la Restauració, la dictadura de Primo de Rivera, la Segona República, la Guerra Civil, el franquisme i la transició democràtica. Aquests temes han quedat units als noms dels millors especialistes gironins —o vinculats a Girona—, que per primera vegada han portat a terme una obra col·lectiva que forma un exemplar llegat. Un cop d'ull als 35 autors resulta prou afalagador: Lluís Pallí, Julià Maroto, Narcís Soler, Enriqueta Pons, Aurora Martín, Josep M. Nolla, Josep Casas, Concha Puertas, Jordi Sagrera, Joaquim Tremoleda, Narcís M. Amich, Pere Castanyer, Josep M. Salrach, Gabriel Roura, Sílvia Planas, Carles Ferrer, Joan Villar, Joan Blanco, Narcís Castells, Xavier Torres, Joan Busquets, Joaquim Albareda, Joaquim M. Puigvert, Ramon Alberch, Mònica Bosch, Josep Clara, Rosa Congost, Joan Puigbert, Lluís M. de Puig, Joan Surós, Pep Vila, Lluís Costa, Pere Cornellà, Francina Carles i Narcís Jordi Aragó. Heus aquí els noms dels investigadors compromesos en aquesta empresa.

Una de les fotografies de Santiago Carreras i Oliver.

Com prometia Lluís Costa a la introducció, s'ha aconseguit un treball interdisciplinari que té la voluntat d'establir nous elements de coneixement i de reflexió per replantejar el futur. Per això, a l'epíleg —que precedeix una completa bibliografia—, el mateix director assegura que s'han complert els objectius, fet corroborat per l'acceptació que l'obra ha tingut entre els gironins. Aquests, en efecte, tenen ara en la *Història de Girona* l'estat de la qüestió del passat de la ciutat amb la més exigible actualització.

Joan Domènech Moner

El fotògraf d'Arbúcies

Santiago Carreras i Oliver neix a Gràcia el 21 de juny de 1.894. És el petit de quatre germans. El pare, Jaume Carreras, procedent de Pierola, treballa com a encarregat a la coneguda empresa de filats Coma y Cros. És per això que la família viu al carrer Cid, prop de la Rambla barcelonina. A l'edat de 14 anys, Santiago entra com a aprenent en un laboratori fotogràfic del carrer Hospital, on cobra una pesseta per setmana, i